

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi polji in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 31. prosinca 1896.

List 5.

Presvetemu Sercu Jezusovemu.

Žar vsih vernih serc plamteči,
Združen v zvezi, Te slavi;
Sladko Serce! Ti goreči
Plam ljubezni do ljudi;
Tam na križu prebodeno
V ljubezni kervaviš;
Milost vračaš nam zgubljeno,
Ko predrago Kri dariš.

Jezus! serca pregoreče
Damo Ti o hvaležni dat,
Naj obdajajo ko sveče
Serca Tvojega oltau;
O vsih serc radost neskončna!
Vsih bolesti Ti sladkost;
V dušni temi Luč nadsolnčna,
Up, ko žuga smertna óst.

Serce serc, Ti vir življenja
In blaženstva liješ vsim,
Raj odprí mi zveseljenja,
Serca žejo da vgasím,
O presladka rajska Mana!
V solz dolini potnikom,
Ti presveta dušna hrana,
Nam na poti v rajski dom!

Revno serce mi vplameni,
Glej po Tebi hrepenim;
Stvari drugi ne nobeni,
Samo Tebi da živim;
Usliši Terce me presveto!
Reši spón me vsih zemljé,
Naj ponično, čisto, vneto,
Vredno vživa te serce.

Poslovenil Radoslav.

Dobri namen.

Nekdo je poslal čez morje v dajno deželo veliko blagá; blago se je pa zgubilo, ker ni imelo napisa (adrese), kam naj se oddá. Taki

napis moraš narediti svojim delom, da ti bode koristil. Ta napis pa je dobri namen, ki ga naredi pri dobrih delih.

Med sredstvi, katera priporočajo učeniki notranjega življenja vsem dušam, hrepenečim po čednosti in svetósti, je zelo tehtno večkratno obujanje dobrega namena.

Z namenom razumemo cilj, ki ga ima kdo pred očmi pri opravljanju svojih del. Dober namen pa je ali naraven (natoren), ali nadnaraven (čeznatoren). Da posamezne verste namena še bolj pojasnimo, postavimo izgled. Pravimo, da ima slab namen človek, ki daje miloščino le zato, da bi ga hvalili in častili. Naravno dober namen prilastujemo pa tistemu, ki opravlja svoja dela le iz naravno dobrega nagiba, če n. pr. podpira uboge in terpeče zatégadel, ker ga v to spodbuja naravno sočutje. Nadnaravno dober nagib ali namen pa ima óni, ki svoja dela posrednje ali neposrednje sklene z Bogom. To se zgodi n. pr. tedaj, če dá kdo miloščino iz prave kerščanske ljub zni do bližnjega, torej oziraje se na Bogá in večnost. Le ta poslednja versta dobrega namena je zaslužna in večnega plačila vredna.

Vpraša se, katera dela moremo glede na dobri namen skleniti z Bogom. Duhovni učeniki odgovarjajo: Vsa dobra, da, tudi vsa, ki so sama na sebi brez pomena. Izločena so tedaj vsa pregrešna dejanja; ta tudi z najboljšim namenom ne morejo postati dobra in Bogú dopadljiva; kajti namen ne posvečuje sredstva.

Eden nekdanjih puščavnikov je pred vsakim delom nekoliko postal, in ko so ga prašali, zakaj takó, odgovoril jim je: „Dela sama na sebi ne veljajo nič, če niso storjena v dober namen in iz dobrega nagiba. Kakor strele“

vselej obstoji in z očmi ostro meri na svoj predmet, predno spusti pušico nanj, tako tudi jaz vravnam vsako delo, predno ga pričnem, in obmernem misli k Bogu, ki mora biti cilj in konec vsega mojega dejanja, — in to torej delam takrat, ko mirno stojim, predno pričnem svoje delo.“ Če se čednostne vaje in druga dobra dela na taki način sklenejo z Bogom, tedaj pride hudobni duh in samoljublje prepozno, da bi dobila svoj delež. Taka dobra dela so kakor ovce, ki srečno pridejo v stajo, da jih ne more požreti volk, ki preži nanje. Ali tudi brezpomembna dela, tudi še celo najneznatnejša izmed njih morajo se storiti zaradi Boga. Malenkostna dejal bi, je jed, spanje v primeri z molitvijo, miloščinjo, s postom itd., in vendar opominjajo duhovni učeniki, naj se godi tudi to iz dobrega namena. „Spodobi se,“ pravi častivredni Blozij, „da iz čistega namena ješ, piješ, počivaš, spiš in skerbiš za svoje zdravje.“ Podobno je že davno pred njim opominjal sveti Pavel z besedami: „Če jeste, ali pijete ali kaj družega delate, storite vse v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa.“ Res še celo nekdo višji, kakor sv. Pavel, Kristus sam je govoril nekdam sv. Tereziji: „Pomisli, o hči, da mi po svojega življenja koncu ne boš mogla več služiti, kakor doslej. Jej zavoljo mene, spi zavoljo mene, in vse, kar storiš, delaj zavoljo mene, kakor bi ne živela več ti, ampak kakor bi živel jaz v tebi.“ A kaj se pravi: v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa ali zavoljo Kristusa vse storiti? Nič družega ne, kakor zavoljo Boga v svoje in svojega bližnjega zveličanje itd. storiti vse iz čistega, dobrega namena. Ravno kar omenjeni pobožni Blozij pripoveduje o neki zelo pobožni osebi, da se je vselej veselila, kadar je kaj zavžila, kakor bi to storila Kristusu, ki je dejal: „Vse, kar ste storili jednemu izmed mojih najmanjših, ste meni storili.“ Mislila je namreč, da ona je jedna izmed njegovih najmanjših.

Vsakdo, ki ima ime kristjan in je torej Kristusov, naj ima pri opravljanju svojih vsakdanjih del Gospoda pred očmi in naj tedaj dela iz čistega namena.

Kdaj naj obudimo dober namen? Gotovo in pred vsem zjutraj.

Svetovati pa je, naj se to ponavlja tudi čez dan pred posameznimi deli, posebno če dela terpe delj časa. Če delujejo zidarji ali kamnoseki, imajo zmirom ravnilo pri rokah in pomislijo vselej, predno polože kamen ali opeko; ravno tako naj tudi mi sami sebe pri vsem kar počnemo, ravnajmo po ravnilu Božje volje in višje

časti Božje. (Prim.: „Stimmen vom Berge Karmel 1. 1896.)

Ali ne mara s tem kaj zgubiš, če Bogu daruješ vsa svoja dela? Ravno nasprotno: le s tem si ti delo posvetiš, sebi in bližnjemu storiš koristno. prosto rudo v zlato spreminjaš. Neizmerna škoda je za toliko dela in terpljenja na svetu, ki je zgubljeno in brez cene, ker se ne posvečuje z dobrim namenom! Ti si se morebiti trudil in delal vse svoje žive dni kakor živinče: priti pa utegneš s praznimi rokami pred sodbo, ako nisi dobrih del zverševal z dobrim namenom.

Starši učite otroke zgodaj delati dobri namen, učite veroznanski učeniki svoje učence, pridigarji poslušavce, gospodarji družino. Ako niste mislili do zdaj, mislite zdaj, da tudi v znamnju sv. križu, ki ga naredite: „V imenu Boga Očeta, Sina in sv. Duha — Amen.“ Le spomin na dober namen pri tem obudite. Prav lahko storiš dobri namen precej zjutraj z besedicami: „Vse Bogu na čast!“ Ali kakor imaš sicer navado, da je le res dober namen dušam v zveličanje: na čast Bogu, Mariji in svetnikom.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

II. Člen.

In v Jezusa Kristusa, Sinu Njegovega edinega, Gospoda našega.

(Dalje.)

Tretjič je treba Besedo božjo, ki je v nas, vedno premišljevati: ker ni samo dosti, da verujemo, ampak moramo tudi premišljevati, drugače nič ne koristi. In tako premišljevanje koristi mnogo zoper greh: „V svojem sercu hranim tvoje govorjenje, da zoper tebe ne grešim,“ (Ps. 118, 11) in zopet pravi o pravičnem možu psalm 1.: „Noč in dan premišljuje njegovo postavo.“ Tako je tudi pisano o blaženi Devici Mariji: „In hranila je vse te reči v svojem sercu jih premišljuje“ (Luk. 2. 51.). Četrtič mora človek božjo besedo drugim sporočiti, s tem da opominja, pridiguje in vnema; „Nobeno hudo govorjenje naj iz vaših ust ne pride, temveč tako, kakoršno je dobro k množenju vere, da je poslušavcem v prid“ (Ef. 4, 39). „Beseda Kristusova naj prebiva obilno med vami z vso modrostjo, učite in opominjajte se med seboj“ (Kolos. 3. 16.). „Oznanuj besedo, ne jenjaj, bodi si priležno ali nepriležno: prepričaj, prosi, svari z vsim poterpljenjem in ukom“ (II. Tim. 4, 2.). Tako uči sv. apostelj Pavel. — Četrtič

moramo besedo božjo spolnjevati: „Bodite delavci besede ne samo poslušalci, s čimur bi samo sebe zapeljevali“ (Jak. 1, 12.). Vseh teh peterih stvari se je Marija držala povrsti takrat, ko je božjo Besedo spočela. Najprej je slišala: „Svetu Duh bo prišel v te“ (Luk. 1, 35.). Potem je v veri pritrdila: „Glej dekla sem Gospodova“ (Juk. 1, 8.). Potem ga je nosila, rodila, gojila. Zato poje cerkev: „Kralja angeljev samega Devica je dojila z nebeško hrano.“

III. Člen

Ki je bil spočet od svetega Duha, rojen iz Marije Device.

Ne samo, da je Jezus Sin Božji, mora kristjan verovati, kakor smo pokazali, ampak verovati mora tudi Njega včlovečenje. In zato sv. Janez, potem ko je mnogo vzvišenega in globokokega govoril, doslednje pripoveduje tudi Njegovo včlovečenje, rekoč: „In Beseda je meso postala“ (Jan. 1, 14.). In da zamoremo to nekoliko pojmovati, navedemo dve primeri. Gotovo je, da Sinu Božjemu nič ni tako podobno kakor beseda v imenu mišljena, pa ne izgovorjena. Nikdo ne izpozna besede,* dokler je v človeškem imenu, razun tisti, ki jo misli, ampak drugi jo še le takrat spoznajo, ko besedo izgovoré. Tako Besede Božje, dokler je bila v imenu Očetovem nikdo ni spoznal razun Očeta samega; toda ko je Beseda meso nase vzela, kakor se misel z glasovi izrazi,** tedaj še le se je pokazala in smo jo spoznali: „Potem se je na zemlji videl in je med ljudstvi prebival“ (Barah. 3, 38.). Druga primera: Da si izgovorjeno besedo spoznamo po sluhu, vendar je ne vidimo, niti jo otipljemo: toda, ako jo napišemo na papir, tedaj pa vidimo in tipljemo. Tako je tudi Beseda božja postala vidna in se dá (če smemo tako reči) otipati, ko je bila v našem mesu tako rekoč zapisana. In kakor se papir, na katerem je beseda kraljeva zapisana, imenuje kraljeva beseda, tako se človek, s katerim je tesno in čudovito združena Beseda Božja, imenuje Sin Božji: „Vzemi si velike bukve in zapiši vanjo s človeškim pisalom“ (Iz 8, 1.). In zato so apostoli dejali: „Ki je bil spočet od svetega Duha, rojen od Marije Device.“

In v tem so se mnogi motili. Zato so sveti

* Po domače pravimo: Saj ne vem, ne vidim, kaj misliš. (Op. prest.)

** Misel je ta: Naša duša je duhovna, ni nič telesnega, ravno tako naš ime ni kaka stvar. Če toraj jaz v imenu mislim kako besedo n. pr. hiša, ta beseda ni nič stvarnega; nobeden ne more še te svoje besede, katero mislim, čutiti ali tipati ali slišati, ker je še v meni, kakor hitro pa jaz to misel izrečem, tedaj oblečem svojo misel v glasove h-i-š-a in te glasove vsak lahko sliši in tako mojo misel izpozna in ve. Tako tudi pri Bogu. (Op. prest.)

očetje na Nicejskem cerkvenem zboru v veri mnogo dodali, tako da so vse zmote overžene.

Origen je namreč dejal, da je bil Kristus rojen in da je tudi prišel na svet odrešit hudobne duhove: zato je dejal, da bodo vsi zli duhovi ob koncu sveta rešeni. Toda to nasprotuje sv. pismu, ki pravi: „Poberite se spred mene prokleti v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angeljem“ (Mat. 15, 41.). In zato se glasi v nicejski veri: „Kateri je zavoljo nas ljudi, in zavoljo našega zveličanja“ — in v tem se zelo kaže ljubezen božja do nas. — Fotin pa je sicer dejal, da je Kristus rojen od preblašene Device, toda dodal je, da je bil ravno človek, ki je z lepim življenjem in spolnjevanjem božje volje zaslužil Sin Božji imenovan biti, kakor tudi drugi svetniki. Zoper to govori sv. pismo: „Prišel sem z nebes, ne da bi delal svojo voljo, ampak voljo tistega, ki me je poslal“ (Jan. 6, 36.). Gotovo pa ne bi bil prišel z nebes, ako bi ne bil tam: in če bi bil samo človek, bi ne bil v nebesih, in zato pravi nicejska vera: „— je prišel iz nebes.“

Manihej pa je dejal, da je bil sicer Jezus vedno Sin Božji in prišel iz nebes, vendar ni imel pravega telesa, ampak le navidezno telo. Toda to je zmota; ni se namreč spodobilo, da bi učenik resnice imel na sebi kaj neresničnega. In kakor je imel pravo telo, tako je tudi pokazal, rekoč: „Potipajte in pogledjte, saj duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jaz imam“ (Luk. 24, 39.), in da se ta zmota odverne, so dejali nicejski očetje: „In se je včlovečil.“ Ebijon, ki je bil Jud po rodu, je dejal, da je bil Kristus rojen iz Marije Device, toda da ga je spočela od moža. Toda to je napčno, ker dejal je angelj: „Kar je v njej rojenega, je od svetega Duha“ (Mat. 1, 20.) in zato se dalje v nicejski veri glasi: „Od svetega Duha!“ — Arij pa in Apolinar sta rekla, da je bil Kristus sicer Beseda Božja in rojen iz Marije Device, vendar ni imel duše, ampak mesto duše bilo je božanstvo. Toda to nasprotuje sv. pismu, ker Kristus pravi: „Zdaj je moja duša žalostna“ (Jan. 12, 27.), in zopet: „Moja duša je žalostna do smerti“ (Nat. 26, 38.). In da bi to zmoto overgli, rekli so na nicejskem cerkvenem zboru: „In je postal človek.“ Človek namreč obstoji iz duše in telesa; tedaj je Jezus prav gotovo vse imel, kar zamore človek imeti razun greha. S tem pa, da rečemo, da je postal človek, zaveržemo vse zgoraj omenjene zmote in vse, ki bi se utegnile še navesti, posebno pa krivi nauk Evtihov, ki je dejal, da je iz božje in človeške nature, ki ste se zmešali, jedna natora Kristu-

sova, ki ni niti čisto Bog niti čisto človek. To je pa napačno, ker potem ne bi bil človek in je zoper besede: „In je postal človek.“ Tudi krivi nauk Nestorija zavernemo, ki je rekel, da je bil Božji Sin združen s človekom, samo v njem bivajoč. Toda to je zmota, ker potem ne bi bil človek, ampak v človeku. Da je pa človek se razvidi iz besedij sv. pisma: „In po vnanjem bil je najden kakor človek,“ (Filip. 2, 7.) in: „Zdaj me pa iščete umoriti, človeka, kateri sem vam resnico govoril, ki sem jo od Boga slišal“ (Jan. 8, 40.).

(Dalje nasl.)

Don Boskovo bogastvo.

Kdor je opazoval, kako velike naprave je izveršil Don Bosko, koliko hiš in cerkev zidal in objednem vzdrževal neznansko število dečkov, je utegnil meniti, da ima Don Bosko veliko bogastvo, in ljudstvo je večkrat mislilo, da je postal nenadoma bogat; pa njegovo bogastvo je bilo samo neomejeno zaupanje v božjo Previdnost. Nekdo ga je prašal nekoč, kako ravna, da pri tolikih stroških za obleko in živež dečkov in za zgradbe dobro izhaja. Don Bosko odverne šaljivo:

„Jaz grem s soparom naprej.“

„Kako pa?“

„Če hoče ti železniški stroj dalje, tedaj pravi: puf! puf! puf! in jaz delam ravno tako: „puf“*) za „pufom“ delam!“

„No, to pa ne bode šlo vedno tako dalje?“

„Marija bode že skerbela, kakšnemu dobrotniku ali dobrotnici bode ganila serce, in potem se bode vse dobilo.“

Nekoč gre ven, obiše že več let bolnega gospoda in ga prosi daru.

„Nekaj vam bodem že dal,“ odgovori oni, „pa saj vidite, da sedaj ne morem k bankirju.“

„Kar pojdite tje,“ reče Don Bosko s terdnim zaupanjem na Marijino pomoč. Bolni gospod vstane čisto ozdravljen, gre k banki, in prinese svoto, ki je več dni zadostovala.

Drugi pot obiše nekoga, ki se je pravdal, ter ga prosi pomoči. „Prav, če dobim pravdo, bodem dal,“ odgovori; nepričakovano jo res dobi, — in ostane mož-beseda ter dá obljubljeni dar.

Tisti, ki so Don Bosku več dali, so bili in še bodo od Previdnosti obdarovani. Don-Bosko gre k baronu Cotu, da se mu zahvali za veliki dar, kate-rega mu je da dobri gospod dal. „Prosim, ravno nasprotno,“ odgovori ta na zahvalo, „kajti odkar sem sem začel vaše dečke podpirati, mi raste bogastvo kar čez noč.“ —

Če je potreboval Don Bosko 100 kron, jih je dobil 100, če jih je potreboval 1000, jih je dobil 1000. Kadar se je kaj tacega dogodilo, je on končal z besedami: „Kako dobra je vendar Marija! Če bi vi vedeli, koliko milostij se dobi z miloščino, bi še več

dajali. Prav res je, kar je rekel Gospod: „Dajte, in dalo se vam bode. Skrivnost postati bogat je miloščina.“

Angelu varhu.

(Poslov.)

Čisti duh mi dani od Boga,
Vodi me zvesto za roko mojo,
Skoz dolino vbogo to solzá,
V sveto domovino krasno svojo.

Me opomni, če na stran zagrem,
Greh serce če hoče da mi rani,
Kazni me, da spomnim se, da vem,
Da si vedno Ti na moji strani.

V boj nad greh me vodi ti zvesto,
In pomagaj mi k gotovi zmagi;
Saj gotovo zmaga naša bo,
Kér si zmagal ga že v boji sé sovragi.

Ko me pa premaga blede smert,
Ko uniči me pri tvojem vznóžji,
Ko življenja tek mi bode stert,
Pred prestol tedaj me vodi božji.

Če pregreh obilnost dušo bi
Skoraj verglo v pogubitev večno,
Prosi pred prestoljem milost ti
S sobom pelji me v življenje srečno.

Tebi vedno biti zvest želim,
Naj me vedno vodi roka tvoja,
Da v nebo se k tebi preselim,
Da s teboj kdaj biva duša moja.

Fr. Bl.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana, 29. pros. (Salezijanske slovesnosti.) Hvala Bogú, salezijanske slovesnosti preteklo sredo v god sv. Frančiška Salezija, so se tako lepo in častitljivo izveršile, kakor se je moglo želeto. Milostni gospod prelat dr. Andrej Čebašek so v šent Jakobski cerkvi med častitljivo asistenco imeli slovesno sv. mašo. Govorniki v „Tonhalli“ so svoje naloge mojstersko zveršili, in ker so govori posebno podučljivi, je naša misel, naj bi se zdaj posamezno natisnili, potem pa morebiti vsa slovesnost še v knjižici med ljudstvo razširila. Za zdaj samo še opomnimo, da je g. načelnik J. Smrekar naznanil željo, da naj bi se v Ljubljani za zdaj ustanovil odbor kacic 5 družbenikov v pospeševanje salezijanske družbe in prosi, naj bi mu naznanili gg., kateri bi bili voljni v odbor pristopiti. Zapisuje tudi take, ki želé pristopiti v družbo Salezijancev. Opravilo je čisto lahko; očenaš, češčenamarija vsak dan in kak radovoljen dar, v družbine namene, kadar in kolikor je komu drago. „Danica“ je že veliko lét naznanjala razne dogodbe o Don Bosku in načelnik g. J. Smrekar je prosil, da naj nadalje bode opravilni list te družbe, dokler ne bode toliko družbenikov, da bi mogel imeti svoj lastni list v sloven-

*) V piemonškem (v italijanskem jeziku namreč) in bolo-njskem narečju (in kolikor vem, tudi v nemškem, in v nekaterih krajih celo v slovenskem jeziku) pomenja »puf« toliko kot dolg. (N. pr.: Šel sem iskat na »puf«, t. j. na »upanje.«) Vred.

skem jeziku. Povemo naj še, da zjutraj je bilo pri sv. maši mnogo ljudstva, tudi precej gg. duhovnov z dežele; pri zborovanji ob 10ih dopoldne katic 50 ali več oséb; popoldne ob 3eh pa je bila skoro napolnjena sobana. Predsedovali so mil. gospod stoljni prošt dr. Leonard Klofutar. Prihodnjič daljše poročilo.

Ljubljana. (Resnično, vam povem, jaz vas ne poznam! Mat 25, 12.) „Slovenec“ je pretekli ponedeljek prinesel tehten spis o „socijalnih demokracijah“ in pojasnuje, kakošna so socijaldemokratska glasila. Ti socijaldemokrati stojé čisto na materjalističnem temelju, oni terdijo, da ni nič razločka med človeškim duhom in mertvo grudo; oni tajé osebnega Boga in ne verjamejo, da bi bil kak razloček med svetom in med Bogom, to je, med perstjo in kamni, med slepci, kušarji, med voliči in sploh živanimi in pa med neskončnim Bogom, ki je vse vstvaril. Ti bogatajci in dušomorci zbirajo krog sebe uboge delavce, katerih obupno serce misli pomoč in tolažbo najti v rudečkarskih sanjarijah. Z njimi vlečejo ploh nezadovoljneži, katerih častilakomnost ni utolažena, pa posebno še drugi, kateri so v jarmu hudih pregreh in se nočejo ponižati in poboljšati, češ, da si bodo s tem hudo vest zljajšali, ako tajé vero in Boga!

Tudi v Ljubljani se širi socijalistiška brezbožnost — in paganstvo, in ne da bi poslušali domače poštene pridigarje, brali izvrstne katoliške časnike in knjige, so nekteri socijalisti že vdrugeč povabili s tujega neko žensko, češ, ona jih bo kdo vé, kako modrost učila! In res, kakor piše „Slovenec,“ jim je čudne stvari trosila. Povedala je, da njeni stranki nasprotniki so: „Frak,“ „vojaška uniforma,“ pa „talar,“ — češ, da ti „se vojskujejo zoper delavca v jopiču!“ Posebno je jezo iztresala nad talarjem, to je, nad duhovni, se vé, da nič novega, ampak že 1000krat prekrvašene zabavlice. Z grozo nas je napolnilo, bogokletstvo, katero je to prevzetno bitje bruhalo zoper Boga samega, rekše: „Dovolj dolgo smo čakali, da bi nam Bog pomagal, ker to nič ne pomaga, si hočemo sami pomagati. Tako pošastno bogokletje se pač malokrat sliši! Modrovala je še marsikaj, vmes tudi ktere resnice povedala, kakor piše „Slovenec,“ — sej trosivci zmót navadno tako delajo. Neka naravna zgovornost in prikupljivo obnašanje je najberže vzrok, da tudi marsiktere možke opana, kakor je svoje dni kača Eva, Eva pa Adama preslepila, da sta se zoper Boga uperla.

K sreči je bil med poslušavci tudi g. dr. Krek, kateri je z mirno besedo vse žensko besedičenje, zmote in lažnjiva terjenja pojasnil, odbil in socijalistisko stavbo pretresel in razrušil.

Bili so poslušavci tako ginjeni z g. Krekovim govorom, da tudi navadne že stokrat overžene fraze o „inkviziciji,“ „Galileju,“ in „bogastvu višjega duhovstva,“ zadnje orožje tuje pridigarice, niso mogle zbrisati globokega vtisa, ki ga je bil napravil g. Krekov govor. Revšče samo se je blezu čutilo premagano in nekako poterto, ker rekla je pri odgovoru na g. Krekovo pojasnilo: „Kdor méni, da ne more drugač izhajati, naj se pa poravna s svojim Bogom (möge sich mit seinem Gott abfinden).“ Kakor ošabne tudi so te besede, vendar niso brez pomena. (Nekdo ji je menda tolmačil dr. Krekov govor.) Naj bode to

nemodro orodje še manj modrih mož priporočeno v molitev za spreobrnjenje.

Iz Notranjskega. (Strah) Tu blizu se je zgodil strahovit umor. Dva mladenča je zabodel do smerti, mlad dvanajstleten grozovitež. Pervega so komaj v sv. olje djali in je ugasnil; drugi je imel milost, da se se je spovedal in prejel sv. Popotnico, potem pa kmalo umerl v neizrekljivih bolečinah. Posebno za prvim mladenčem vse žaluje, ker je bil res prav mirna duša ter ni nikoli nikomur žaloga storil, bil je tudi vojak v rezervi.

Trezno misleči človek z čalostjo premišljuje, kaj je vzrok podivjanju naše mladine. Odgovor ni težak. Brezverski liberalizem je oni zmaj, ki mladino pogubljuje. Slabi zgledi olikanih krogov, preziranje božjih in cerkvenih zapovedi, zaničevanje duhovnov to, to, predragi! rodi tako žalostne sadove, ki bodo pa se žalostnejši, ako se ta brezverski naliv ne ustavi. Ako bi bil morilec hodil v cerkev namesto v v kerčmo, in poslušal, razlago božje zapovedi: ne ubijaj — javevljne bi bil prijel za ojstrino in končal dvoje mladih življenj. Pa prežalostno je, naj končam. Pristavim le: Ako vam je mar dušni in telesni blagor našega naroda: nazaj v cerkev vsi brez razločka; če ne, bodemo imeli v daši lepi verni Sloveniji jamo razbojnikov!

Dunaj. (Mladim bralcem za novo leto.) [Konec.] Prav posebno bi vam še zaterdil, da prav zgodaj vstajajte, in potem precej, ko ste opravili jutranjo molitev in se Bogu priporočili, začnite svoje delo, naj si bode že telesno ali duhovno; pomnite: Dolgo jutranje spanje je zelo škodljivo in pokončevalno, kakor za telo tako za duh. Zato je bolje, da zvečer bolj zgodaj greste k počitku, da potem drugo jutro z novimi, krepkimi močmi morete zopet iti na delo. Noči, katero je ljubi Stvarnik odločil za počitek iz posebno važnega vzroka, ne delajte za dan! Maščuje se to na zdravju prej ali pozneje. — Vaše neprestano prizadevanje naj vedno méri na tó, da si pridobite veliko koristnih nauk in znanosti. Dandanes je težavno brez njih živeti, kolikrat je lišičje verske sovražnike zavračati, kar je težavno, ako človek ni dobro izveden v raznih neštetih strokah. Preobilnost ljudi v vsih okoliščinah človeške delavnosti je ob enem v sedanjem času tolika, da more le najbolj pridni in delavni človek zanašati se na gotovo primerno službo. Če ste se naučili svojih lekcij in ste naredili naloge, potem si privoščite nekoliko prostega časa v kaki pametni družbi, veselici; vendar pri tem ne pozabite na zdravje, na to neprecenljivo dobroto življenja, da ga ne pripravite v nevarnost n. pr. s kakim nespametnim skolovanjem, skakanjem itd. Tudi vam svetujem, o priložnosti vzemite v roko kako dobro knjigo; toda ne berite nikoli nobene knjige, ki ni za vas, ki vam je morda celo nevarna; najbolje storite, če poprašate za svet gosp. kateheta ali kakega družega gospoda duhovna; kar vam ti priporočijo, to bode vam v vsakem oziru najbolj koristno. Iz branja dobrih, v katoliškem duhu pisanih knjig bodele nenavadno veliko pridobili za serce in razum. — Dolge sprehode in izlete bi vam naravnost odsvetoval; ne napenjajte preveč in brez potrebe telesnih moči, vas prosim, kot pravi prijatelj; mnogo mladih ljudij si je ravno s tem zgodaj pokopalo zdravje, ker so se preveč upirali in miade moči

morili, predno so odrasli. Koliko mladih ljudij je letáje po planinah in kobacáje po stermih hribih življenje si pokopalo! Pomislite, ljubi moji, da pride kdaj za vas čas, ko se bode morali učiti najbolj resno živeti, čas, ko se bode morali mučiti in delati na vse pretege, da si pridobite potrebne hrane, ko bode morali pridno delati od ranega jutra do poznega večera, v svojo korist, in tudi v korist bližnjega. O, kako dobro vam bode storilo, če bode povsem zdravi, če hode vaše prizadevanje blagoslovljeno; ako se bode čutili močne ter bode mogli serčno kljubovati vsem zaprekam in nasprotvanjem, ktere prinaša seboj življenje v teku let in se jih nihče ne izogne. — Torej: Porabite vestno svoj čas! Bodite pridni, neutrudljivi v spolnjevanju svojih dolžnostij. Bodite modri in mislite prav pogosto na prihodnost, ktera bode za vas tem boljša, kolikor koristnije in skerbnejše porabite mladostni čas. — Ves vspeh naših del, našega prizadevanja pa je zastavljen edino in samó na blagoslov Božji; torej molíte pridno in zbrano, in bodite, kolikorkrat se vam ponudi prilika, pri daritvi sv. maše; kaj bolj vzvišenega, kakor je daritev sv. maše, ni na svetu. Vaša prva misel, ko vstanete, naj bode misel na Boga; k Njemu, dobremu Gospodu, Stvarniku in Ohranitelju veseljnosti, serce povzdignite na vse zgodaj v največji hvaležnosti in detinski ljubezni; sej veste, da edino od Njega izhaja vsa sreča, ves blagoslov in dober izid vsega vašega dela. Spolnajte natančno in veselo zvišeno četrto zapoved, ter častite in ljubite svoje preljube stariše, ogibajte se vsega, kar bi jih utegnilo žaliti in greniti življenje, katero jim že tako prinaša neštivilno skerbij in težav ravno za vas; skušajte, da jim delate čast in veselje z lepim vedenjem in pridnostjo. Predragi mladi prijatelji! Le tako, ako boste dobri otroci matere sv. Cerkve, vsestransko verni katoličani, bode imeli dobro vest, mirno serce in in srečno blago, veselo novo leto!

To vam iz serca vošči vaš odkritoserčni prijatelj.

Jan. Repič, prof.

Amerikansko-slovensko. Novo mašo č. g. Mat. Šaus-a v Joljet-u na novega leta dan prav ginljivo popisuje 4. številka „Amerikanskega Slovence.“ Neizrečeno veseli so bili ondotni Slovenci tega častitljivega opravila, ktero se je godilo v tej duhovnjiji na prizadevanje č. g. Šusteršič-a v ondotni slovenski cerkvi sv. Jožefa. Misel me je obhajala, ko sem bral ta spis: Ktera je vendar v daljni in široki Ameriki tista roka, ki naše rojake tamkaj zraven spolnovanja verskega poklica zbira in ohrani v edinosti ondotne Slovence, da se ne zgubijo in ne zatopijo med drugimi narodi v Ameriki? Ali niso ravno možje tistega staná, ktere po tujčini okužena oliká v domači deželi nehvaležno psuje in pred slovenskim ljudstvom išče v slabo ime pripraviti in njih vpljiv do ljudstva in občinskih zadev spodkopuje in zatira.

Z g. Šavsom je prišlo še več družih slovenskih duhovnov iz Št. Pavla in daljni Joljet, ki so se po novi maši in družih slovesnostih vernili 3. januarja zopet v Št. Pavel. V slovenski fari Jolietu, kakor piše omenjeni časnik, je bilo 1895. rojenih 89 otrok, merličev pa je bilo 40, med temi 9 odraščanih.

Kakor vesela je bila g. Šavsova nova maša novega leta dan, ne manj častitljiva je bila tudi č. g. Mikš-a 5. januarij v Št. Pavlu, pri kateri so bili

tudi rojaki vel. čast. gg.: Trobec, Stariha, Vilman, Jager in Šavs, pa še nekaj družih gg duhovnov. G. A. Mikš, z Vrhnike, je srednje šole izdelal v Ljubljani, iz sedme je šel z g. Bajcem v Ameriko, kjer je studiral eno leto modroslovje in potem zveršil bogoslovje.

„Amerikanski Slov.“ tudi piše, kako judje preplavljajo Ameriko, odkar jih iz Rusije preganjajo. Kdo more v tem pomagati? S sveta se ne morejo pregnati, nekje pa morajo biti; toda ta židovski rod ima denar takorekoč že ves v svoji oblasti; nekako pa dela na to, da bi tudi zemljo v oblast dobil, kakor pišejo: tako n. pr. v Slovensko sili iz več strani, da ima že dokaj dežele v svoji posesti! V tej nadlogi so najberže papeži najbolj previdno storili, ker so jude sicer tudi celo v Rimu dopustili, pa so jim dali lastne postave, kterih so se morali držati in vendar niso mogli dežele tako hudo žaliti.

V Št. Pavlu je 5. jan. plin zadušil 65letnega Jan. Newmana in ženo; imela sta v sobi nekako stare podobe peč; oba so zjutraj našli mrtva. Kaj takega se menda večkrat zgodi, ker ljudje niso dosti previdni pri pečeh, v kterih premog žgejo.

V Čikagu je nad 60 lekarnikov zatoženih, ker so prodajali strup, ne da bi se pri kupcih prepričali, čemu jim bode strup. —

Št. Pavel. Minn. 11. Januvarija 1896.

Monsgr. L. Jeran.

Častiti gospod Janez Pavlin, župnik pri cerkvi sv. Lovrenca v Faribault-u, Minn. — je davi ob 8½ mirno v Gospodu zaspal — Bog daj nebasa blagi njegovi duši. Več prihodnjič. J. M. Solnce.

Iz južne Afrike.*) Sklenil sem, čast. bralcem Vaše „Danice“ podati nekaj „Podob iz Južne Afrike,“ da spoznajo iz teh potez svetlo in senčno stran tukajšnjih divjih rodov. Spoznali pa bodo tudi iz tega, kako srečne se morajo ceniti, da so v pravi katoliški veri, in kolika dolžnost je zanje to, da podpirajo goreče misijonarje z molitvijo in miloščino.

1.) Velikoserčnost neke žene.

Med katehumeni, kateri so bili kerščeni o Veliki noči, ste bili tudi dve ženski, katere je imel eden in isti mož za žene; poleg tega ste bili tudi rodni sestri. Vedeti namreč moramo, da je med Kafri mnogoženstvo od deželne gosposke dovoljeno. Še Angleži niso te gnjusne navade odpravili, le zavarovalnino ali „žensko pristojbino“ so nekliko povišali. Ženske se tukaj kupujejo; vsaka velja povprečno deset volov; najgotovejši denar so tukaj še namreč vedno volji; če je n. pr. zdravnik (naj si je domačin ali inozemec) Kafru rano ozdravil, tedaj je plačilo prav lepó pitan vol, katerega ta kar za roge zgrabi in ga takoj seboj vleče; res, da je pripravnejše, gotov denar v žep vtakniti, vendar za malo zaslugo se tudi ne sme cellega vola prezirati. Z volóvi torej kupujejo tu na deželi žené; kolikor več žená ima tak Kafer, tem večje spoštovanje vživa pri svojih rojakih. Zato je pa mnogoženstvo tudi največja ovira, da se jih mnogo ne more sprejeti v katoliško Cerkev. Pravim: v „ka-

* Opomnja. To pismo smo prejeli od našega rojaka, kateri zdaj pri slavno znanih Trapistih prav vspešno deluje. Pred letom je zapustil našo domovino, da se popolnoma posveti spreobračanju divjih Zulu-Kafrov. Marsikateri čast. bralec se bode gotovo veselil, da sliši zopet o nekdanjem malem, vedno veselem kapucini, ki je še sedaj, kot strogi Trapist, ostal pri svoji dobri volji. P. Em. Drevenšek, trapist v Marianhillu (Natal. Via London.)

toliško Cerkev" ker služabniki in najeminki družih sekt, katere hočejo biti tudi „kerščanske," si vso stvar delajo prav lahko; če noče namreč mož popustiti svojih žená. nó, naj jih pa obderži, da le po imenu pristopi v njih krivo vero ter more tako imenovani „goreči misijonar" svoje „velikanske" vspehe poročati v Berlin ali London.

Ko smo torej obe ženski podučili, da more pravi kerščanski zakon obstati le med enim možem in eno ženo, in da jih moremo še le tedaj kerstiti, če se tej postavi uklonite; — je ena izjavila, da rajša takoj moža zapusti z vsemi šestimi otroci, kakor da bi ostala brez kersta. In še tisti dan, bil je ravno veliki petek, je zapustila hišo dozdevnega soproga in tudi otroke, katerih ji mož ni hotel dati. Žena jih pa tudi ni mogla po ondotni postavi zahtevati. Imela je tri deklice in tri dečke. Enega je imela v naročji; poljubila ga je serčno, kajti ljubila ga je kot svoje lastno oko; a darovala je tudi najljubši dar z Jezusom na Kalvariji. Bog daj, da vstane o večni Veliki noči z njim v večno življenje! Resnično, velikoserčen dar in žertev, če se oziramo še na njeno starost, — kajti ima komaj 30 lét. Rajša hoče z jednim očesom, z jedno roko, z jedno nogo v nebesa, kakor z otroci, s sestro, in z ljubečim jo sprogom se podati v nevarnost, da bode veržena v večni ogenj.

O vé bele matere, vé bele žené! Ta bode svoj dan proti marsikteri izmed vas pričala.

Razgled po svetu.

V Turonu na Francoskem je za mertvoudom umerl kardinal Meignan. R. I. P.

Iz Carigrada naznanjajo, da je v treh vaséh v Titliškem okraju zbolelo za kolero 71 ljudi in izmed teh umerlo njih 45. —

Bulgarija. S prekerščevanjem, pokerščevanjem, podkerščevanjem princa Boris-a vender ne gre tako gladko, kakor so se fanatikarji nadjali, ker čutiti je, da mora precejšna stranka biti zoper to gnjusno bogoskrunstvo. To kaže naslednja dogodba v sobranju

Eden poslanec je zahteval, da naj se vladi ne privoli nič denarja, dokler ne bo spolnjena želja naroda oziroma na princev kerst. Vsled tega je vstalo grozno ropotanje. Predsednik je zahteval, da mora govornik z odra odstopiti; prederznež se brani, pokliče se straža, ktero so pa nasprotniki napadli in klofutali, in še le ko so rogovileže odpravili, je zopet mir. Očitno je, da so poslanci tudi možaki, katerim so razkolske ter rusofilske zahteve zoperne. Ako pri vsem tem samosilniki dotirajo do tega, da bodo razkolkniki ubozega otroka z novim kerščevanjem terpinčili, ni nemogoče, da Bog vmes poseže in otroka surovežem izpred oči vzame.

Rim. V kratkem se ima na Ogerskem obhajati tisučletnica ogerskega kraljestva. O tej priliki, kakor se naznanja, bodo sv. Oče poslali okrožnico do ogerskih škofov in vernikov. Namestnik Kristusov hoče v tem pisanji posebno povdarjati, da tisto, kar ima Ogersko posebno slavnega, je ob enem slava katoliške Cerkve. Priporočevali bodo sv. Oče dolžnost, ki iz tega izvira za deželo, da naj Ogri zvesto ohranijo katoliško vero in njene nauke, da naj zboljšajo razmere med državo in Cerkvijo, kar bode pospeševalo korist vere in domovine ob enem.

Naznanja se dalje iz Rima, da bodo sv. Oče odličnega cerkvenega častnika poslali k slovesnemu kronanju novega cara Nikolaja II. Misli se, da dunajski nuncij Agliardi je odmenjen za to častno opravilo.

Francosko. (Vojak spoveduje vojaka.) Kako se godí na Francoskem pod Framasonskim ministerstvom, kaže tudi ta-le dogodba: Poslednje dni je barka pripeljala oddelek bolnikov z otoka Madagaskarja. Bili so mladi vojaki, ki so jih pripeljali na dvorišče vojaške bolnišnice. Ravno peljejo mladega vojaka iz ladije v bolnišnico; ustnice so mu blede, smert mu gleda okočlih očí. „Denite me na tla," „umreti bo treba," — tako vojak poprosi. „pojdite po mašnika. Brez ponudbe general, ki je bil ravno pričujoč, pošlje po bolniškega duhovnega pastirja, ki je ravno merliča spremljal na pokopališče. Kaže se, da bo treba čakati. Neutegoma pa pristopi vojak tistega garnizona, ki je bil zvedel to okoliščino, sklone se k ubogemu umirajočemu in mu reče: „Tovarš, jaz sem mašnik, tu se lahko spoveš; te bom odvezal. Potem se nagne k njemu, pričujoči spoštljivo odstopijo, in spove ga, odveže, in malo trenutkov potem ubogi vojak umerje. Tako Framasonska republika tudi duhovno ne prizanaša in jih deva pod puško; kerščanska vera in duhovsko posvečenje pa tudi tukaj živo kaže, kako vé porabiti celo, surovost tretje republike v tolažilo umirajočemu bližnjemu. Naznanovalec te dogodbe pristavlja, da bi bilo vredno, napraviti sliko, kako vojak vojaka spoveduje.

Severna Amerika. Slovenske občine pri sv. Štefanu, ki so brez duhovnega pastirja, je obiskal č. g. Bilban (Ljubljčan) in je ostal pri njih tudi ss. 3 Kraljev dan.

V Čikagi je 27. grudna vstal bil tolik strah, da je nad milijon ljudi zapustilo postelje in bežalo. Mislili so, da je bil zopet potres; bilo pa je nekaj druzega. Blizo mestica Romeo se je bilo vnelo štiri tone smodnika, in pók in strés vsled tega se čutil in slišal 60 milj (blezo ameriškanih) na dalj in širjavo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinec (januar) 1896.

a) Glavni namen:

Probudnje kerščanskega duha.

b) Posebni nameni:

1. **S. Ignacij.** — Vse oglašene, ne se zaznamnjane ali naglo nastopne zadeve. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

2. **Svečnina.** — Avstrijski cesar. Uradniki in učenjaki, da bi se zedinili z Marijansko kongregacijo. Najterdovratniši grešniki.

3. **S. Blaž.** — Vincencijeve družbe, da bi se obilno podpirale Resno poboljšanje nespriemljenih in hudobnik jezikov.

4. **Praznik molitve Našega Gospoda Jezusa Kristus.** — Spoznanje, kako tehtno je apostoljstvo molitve v našem času. Hudo bolni.

5. **Ss Ingemin in Albina.** — Pridno pripravljanje na praznovanje zveze z Jezusovim Sercem. Neka dedščinska pravda.

6. **S. Tit.** — Združena, goreča vojska proti antikristovstvu, zlasti po velikih mestih. Maški in obhajanci.

7. **S. Rihard.** — Važne očitne zadeve. Pomoč v časnem poročtvu pri ml. ih. Premnoge žertve zarad razposajenih veselice.

8. **S. Janez Mata.** — Na duši in na telesu bolni duhovni. Naprave za slaboumne. Da bi vradnije prikrajševale privolitve za plese.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. Neki fantiček se prav iskreno priporoča vsim udom Naše Ljube Gospe, sv. Jožefu in sv. Antonu za ljubo zdravje; ako je božja volja, da bi se ozdravil, ki je že dolgo časa bolan, se zahvala očitno naznani. — Spreobrnjenje neke bogatinske družine, ki je milijone nagrabila med kristjani, da bi sebe rešila in dolgove poravnala. — Bolehna oseba priporočena za ljubo zdravje. — V molitev priporočim za dušno kakor za telesno zdravje, če je Božja volja. — V molitev priporočen popolnoma zgubljen grešnik, da bi se ga usmilila Marija, ki je pribežališče grešnikov in mu sprošila spreobrnjenje. — Neko mesto, da bi bilo rešeno brezverskih zapeljivcev, in da bi spoznalo, kaj mu je v blagor.

Zahvale.

V hudi dušni zadregi sem bil kar nagloma uslišan priporočivši zadevo Jezusu v najsv. Zakramentu. Stori tudi ti tako, ki te zadene kaka nepričakovana zadrega. Češčen, hvaljen bodi Jezus v najsv. Zakramentu!

Sineček mi je bil nevarno zbolel, na priporočevanje k Naši ljubi Gospej in sv. Antonu pa se mu je zboljšalo; zato naznanjam priserčno zahvalo in darujem iz hvaležnosti 1 krono.

Marija Pleško, vdova.

V zahvalo svetemu Antonu, da se je zgubljen otrok*) zopet našel, darujem 1 krono za kruhe sv. Antona.

M. B.

Ker sem bila v velikih dušnih stiskah, obrnila sem se s priprošnjo do presvetega Serca Jezusovega, do Marije prečiste Device, do sv. Jožefa, pa do sv. Antona Padovanskega z obljubo, ako bodem uslišana, da hočem po Danici razglasiti. Ker sem bila kmalo nato uslišana, se najpriserčneje zahvaljujem Najsvetejšemu Sercu Jezusovemu, Mariji, prečisti Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu, ter svojo obljubo spolnovaje vsakemu prav goreče priporočam, kateri je v žalosti in britkosti, naj ravno tukaj išče pomoči, koder sem jo tudi jaz našla.

V Ljubljani 21. januarja 1896.

Neža St.

*) Opomba. Znano je, da nekteri kužki ali tudi kužeti so tako priprosti, da kar zapusté gospodarja in leté za komur bodi, pa kaj kužek — tudi nekteri dečki, otroci so tako nespametni, da si kar kaj v glavo vtepejo in gredo proč od doma, od staršev! To se je že večkrat zgodilo v veliko skerb in žalost staršev, pa tudi v nesrečo otrok samih. Otroci, ne hodite od doma po svoji glavi! Pred veliko leti 1475. so bili v Trientu na Tirolskem judje izvabili dečka Simona v hišo k sebi in so ga strahovito razmesarili in umorili, kar je pred malo tedni popisovala »Kremser Zeitung.« Ako te kak muhasti tovariš vabi seboj, ljubi otrok, ne hodi z njim od doma. Vr.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prihodnji četrtek, 6. februarja, bo v uršulinski cerkvi ob 5ih zjutraj sv. maša pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom za ude bratovščine „vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa“ in slovenska pridiga. Med sv. mašo je skupno sv. obhajilo za ude. Tudi ob 4ih zjutraj bo sv. maša za žive in umerle ude bratovščine.

De luce electrica in Ecclesiis. A R. mis locorum Ordinariis non semel postremis hisce annis exquisitum fuit, utrum in Ecclesiis adhiberi liceret lucem electricam tam ad dissipandas tenebras, quam ad pompam exteriorem augendam. Nuper vero Sacrorum Rituum Congregationi propositum fuit Dabium: „Utrum lux electrica adhiberi possit in Ecclesiis?“ — Quare Emi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi in Ordinariis Comitibus, ad Vaticanum infrascripta die habitis, rescribendum censuerunt: „Ad cultum, Negative. Ad depellendas autem tenebras, Ecclesiamque splendidius illuminandas, Affirmative; cauto tamen, ne modus speciem praesaferat theatralem.“ Atque ita rescripserunt die 4. Junii 1895.

C. Card. Aloisi-Masella, S. R. C.

Praef

Aloisius Tripepi, Secret.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Neimen. 50 kr. »za kruhe sv. Antona« za ljubo zdravje. — Za kruhe sv. Antona iz Idrije: Neimenovana 1 gld. — Neimen. 50 sld. — Antonija Križaj nabrala za dijasko mizo 2 gld. (Op.: Za »Domoljuba« oddano naročilo. Vr.) — Neža Sever 1 gld. — Neimenovan organist 2 kroni — V zahvalo za neko uslišano prošnjo daruje neimenovana za kruhe sv. Antona 1 pld. — Iz Št. Vida Neimenovana 2 gld. — Iz Selc Č. g. župnik Mat. Erzar 4 gld. — Č. g. župnik Peter Vastol 5 gld. — Č. g. Fr. Zatišjenik 3 gld. — Č. g. kapl. Jož. Cegnar 2 gld. 30 kr. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. (5 kron za razne potrebe). — Neimenovana iz Notr. za kruhe sv. Antona 2 kroni. — Star. prijatelj 2 gld. — Č. g. župnik Mat. Kralj 2 gld. — Lucija Dimnik 2 gld. Mar. Antonin 50 kr. — Mar. Hr. r 20 gld

Za sv. Detinstvo: Učitelj s Krasa 1 gld. — Čast. g. Blaž Petrič, župnik v Velenovem 12 gld. — Č. g. J. Nagode, dek. in župn. upravitelj Trebanjski 40 gld. 10 kr. — Č. g. Jožef Novak., župnik Žalski, 6 gld. 60 kr. — Več oseb 5 gld. — Č. g. Janez Kalan, kaplan v Kamniku, 18 gld. — Z Št. Vida nad Ljubljano, 48 gold. 85 kr. — Neža Sever 50 kr. — Jožef Sever 50 kr. — Po preč. g. dekanu Jan. Lukežiču Koblja glava 3 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Pokoren 1. gld. — Šolarji z Dragoš 62 kr. — Mar. Hr. r 10 gld. — S Tujnic po č. g. župniku Mat. Kralju 8 gld. — Notr. uršulinske šole v Šk. Loki po v. č. g. Fel. Zavodniku 32 gld. — Čast. g. Fr. Vraven, kapelan v Debropoljah, 17 gld.

Za naše Salezijance: Č. g. župnik Al. Kumer 2 gld. — Č. g. župn. Jan. Tavčar 5 gld. (in za Detol. Vert. in Ang. 5 gld.) V. č. gg.: župnik Lovro Kristofič 2 gld.; Jož. Jereb 2 gld.; Jož. Gregorič 2 gld.; Jan. Čibašek 2 gld.; dr. Fr. Perné 3 gld.; prelat dr. Ant. Čebašek 5 gld.; župnik g. Ant. Brezovščik iz Goriškega 5 gld.; župn. g. Mart. Poljak 1 gld.; župn. Peter Ogrin 5 gld.; mil. gosp. častni kanonik in mestni župnik Jan. Rozman 5 gld.; župn. Ant. Kerčon 2 gld.; župnik Jan. Šešelj 2 gld.; Anton Berlot župnik na Goriškem, 2 gld.; milostni gospod generalni vikar dr. Henrik Pauker 10 gld. — Prečast. g. zlatomašnik Frid. Hudovernik in druga dobrotna roka 10 gld.

Za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani: je kot vstanovnik podaril preč. župnik gosp. Mart. Narobe 100 gld.

Za pogorelce v Ambrusu: Fara v Šmariji po preč. g. dekanu Andr. Drobnicu 35 gld.

Za sv. Očeta: Notr. uršulinske šole v Šk. Loki po v. č. g. Fel. Zavodniku 4 gld. — Iz Selc po č. g. župn. Mat. Erzerju 15 gld.

(Drugi darovi prih.)